

בונים עליך

גם אתה תבנה בית!

צ'אן ת"ת פורים תתשס"א

במלאות שישים שנה להקמתה של
ישיבתנו הקדושה
ראיון נרחב עם בוגר וידיד הישיבה
הרב אליעזר אהרוני הי"ו

דבר פתחה

הימים ימים טרופים, הקרקע תחתי נשאטה משל היתה קרקע נתיבותית שברירית שנתקפה הלם אחר סערה, טראמפ כבר עזב את הבית הלבן, מועצה"ת כבר גדלה, הקורונה לא היתה, ובשונה מקמפיין החזאים על מכת בצורת איומה לא יבש המעיין (לצורך הטיוול אכזב), העולם מחשב את כללי המשחק מחדש, ומאשיך לדהור אל הלא נודע..... אך אני עודני נאלם דום כעצלן ביערות, וכציוני בצפירות, הזמן והמקום לא רלוונטיים אצלי לא בית ביום גשום, ולא מרפסת שטופת שמש ליהנות מניתוח נוף ירוק ויבש..... כן אני עודני פה שייך ומעורה בסדר יום שגרתי וכפייתי, אך בתוך תוכי עודני משקיף אל עבר הדרכים שאנשים בהם עוברים ושבים, ובפיזוז יתר לא רואים, ובצדק, כי זה מן הדין שהלבה המתערבבת באטומים זרים ומחודשים, ומתפרצת לאטומים במעמקי תהום האדמה, לא תראה לעין אנושית ותתפס בחמשת החושים.

תברי החדר כבר יודעים, פגישה ראשונה שניה ושלישית מקווים ומתפללים, את הטלפון בשמחה וברגש מקבלים, ישר מוקפצים לזירה כל הצוותים, לעיתון קיר ולכל הקישוטים דואגים, אך החתן, לפני טלפון המזל טוב, נדרש מאנו 300 ₪ לסנטוחה, לדאוג לנואמים להודיע למכרים, חיסרון כיס לצד קוצר נשימה, בלבול לצד תקווה, וכך יום ועוד יום של עיכול והפנמה של הזכות והחובה, נהג חדש על מסלול מלא תפילה וציפייה.

הריגושים מתחילים, לחפש מדריכים, כיצד קונים בגדים, איפה נפגשים, הספקים של הלכות ודינים, בקורונה אולמות לא מוצאים, השווער אומר לאירוסין חברים לא מזמינים, עם הקשיים בלילות לא ישנים, וסיכוני התתונה מאשמיים ובאים, כן דברים שמהצד בעיניים אנושיות לא רואים, ודמעות הייאוש והתקווה אפשר לחוש ולהרגיש מקירבה, בגלל בלבול הזמנים החברותות מודיעים שבסדרים אין מקום לריגושים מיותרים!!!!

ואתה - כן אתה... שמסתכל לאותיות בעיניים, קח פיהוק עמוק וחלץ עצמות, עם עיניים בראשך לקראת הבאות, אוטובוסים - תזמורות - הזמנות, מנין כל זאת? קח דבר קטן שיהא לבנה בבית נאמן !! כן! מעשיך יקרבוך!

"אל תקרי בניך אלא בוניך"!!!!

ראש הת"ת החליפי

הגעתי אליו אחרי כמה ימים, "מה התקדמ אני שאל", והרב מייד אומר "לגבי מה???", "דיברנו על פורים,

לא???", אני מנסה להזכיר לרב. "אוי, שכחתי" (איך לא...!). עוד אנחנו מזבזבים, ולחזור נכנס הרב י.י. וכשמאמצת המילה פורים הוא מייד אומר, מה הקשר פורים, יש עוד הרבה זמן.

למחרת באתי שוב (לא לפני שאני מודא שהאיש מאתמו לא שן, ושאלתי שוב, מה עושים???) הוא מיישר אלי את מבטו ושאל, הרי לפני שבועיים עשינו מגבית אתה חושב שבאמת צריך???) הבית מודרש כ"כ טוב, תסתכל אינה שטיגען לא חבל? ועוד שיש קורונה ולא יהיה כלום, וגם אם כן זה יהיה מזלומצם. "הרב צודק" אני עונה, "אבל בחורים צריכים את זה, הם עבדו קשה במגבית האחרונה וגם אם בגלל הקורונה לא יביאו הרבה כסף לפחות ייהנו מהת"ת". ראיתי שמהו בחומת ההתנגדות טיפה נסדק, ובשביע להכות על הברגל בעודו חם מייד הוספתי "גם אפשר לדבר את הבחורים ע"י כב שלישיבה הצלחנו בתוך ארבעה חמישה ימים להביא סכום של קרוב למיליון שקל, ואם כב עכשיו שנה לא לישיבה אלא לנו לחתנים, או סתם כב לבחורים שצריכים תמיכה (כן יש הרבה כאלו...) אנחנו יכולים להביא לא פחות כסף ואף יותר... ואנכי-10 שנים הקרובות לא יצטרכו לאסוף כסף".

אין מה לומר זה עשה את שלו והרב הסכים. "יוצאים לדרכך" הוא אומר, והחל לחפש "ראש תת" שמייצג את הבית מודרש וכו', כב פנה לכל מיני בחורים שיתורם באומנותם אך הם אמרו לו "ממה נפשך. אם זה לאסוף כסף, תפנה לאלו שיוצעים להביא כסף, ואם זה ליהנות זה ודאי אנחנו לא יוצעים".

ואם שאלת את עצמך מה פשר הכותרת "ראש הת"ת החליפי", זוהי התשובה: שהרב אמר שאני לא אעמוד בראש הת"ת אבל אשמש כראש הת"ת החליפי, ואני אהיה זה שיעזור לבחורים ליהנות, ובדיוק בשביל זה אני פה בשביל שנהנה כולנו ביחד הן מהפורים והן מאסיפת הכספים ביום פורים, והן מכב שהשנה כה כסף באמת! באמת! **באמת!!!** כל הכסף הולך לחתנים וכו'.

כולי תקוה שבאמת נהנה בוחז, ונצליח במימון ליהנות מחד ולהביא כסף מאידך, בהנאה מרובה שלי ומקווה שגם שגב.

מוטי ראש הת"ת

הכל החל אי פעם באמצע חודש שבט, היינו איכשהו בין המגבית "שלא ייבש המעיין", אשר בה התגייסנו כולנו וגייסנו עצמנו (כמעט) את כל עץ ישראל, מכוליטיקאים בוגרי הישיבה (או סתם פוליטיקאים) ואנשי תקשורת ועד לאנשים מהשטיבלק שאותם אנו מכירים ופוגשים כל יום ויום, לבין פורים, שנה כידוע זמן שבו בכל הישיבות עורכים מגבית עבור הת"ת, ולכולנו זה היה ברור שהשנה לא נוכל לבקש מהם שוב, שהרי כבר ביקשנו והם יגידו לנו כבר קיבלתם, וכך חלפו להם הימים בלי שמהו ישתנה עוד שכבר החל לצוץ כל מיני שמועות שהשנה אין ת"ת יש קורונה ולא יוכלו לאסוף, ועוד אלף ואחד סיבות

חשבתי לעצמי נכון שלא נוכל לעשות ת"ת כמו כל שנה, אבל משהו צריך לעשות ולא בגלל שאני חושב שהישיבה צריכה כסף, אלא בגלל שאני חושב שבחורים נהנים מכל המצב של הת"ת וזה מייצג ניעוץ לכל מיני בחורים שזוהי מחייבת, שידונו מה יהיה, איך יהיה, איפה יהיה, מתי יהיה וכמה יהיה. וגם שרוב הבחורים נהנים לאסוף כסף בפורים, אז עז הצד שנוכל והממשלה תאשר וכו' צריך להתכונן לכך.

ניגשתי למוריני הגרש"צ שליט"א, שדאג לנו לכל צרכינו, ותמיד אפשר לבקש ממנו כל מה שצריך, ואננו תמיד קשבת וגם אם הוא לא בישיבה אפשר גם להתקשר אליו בכל שעה ושעה (גם ב-2:00 בלילה הוא עונה, אבל אל תנסה...) וממש מכה על ראשינו כאתנו מלאך המכה על קדקודו של אדם ואומר לו גזל. שאלתי אותו מה הוא אומר על פורים, והוא, כמו שרק הוא יודע לענות אומר לי, מה אתה רוצה יש עוד הרבה זמן, זה לא באער. העצתי פני ושאלתי אותו, למתי הרב מחכה. והרב משום מה החל לספר בערגה על דודו ר' יששכר, איך שכל הצלחתו הייתה תמיד מהרגע להרגע וכו', ואני יושב פע בחזר ואלה את עצמי "הבנתי אבל איך בדיוק זה קשור אלי???". אחרי שהרב סיים את סיפורו המרתק... על ר' יששכר אני שאל שוב "תכלים, מה אם פורים, הרי לא יתכן שלא יהיה פורים השנה". הרב טיפה התקרקע, חשב קצת וענה לי: אבל אני לא רוצה שיהיה ביטל תורה, ושוב החזפתי פני ואמרתי לו, אבל גם כב חודש אדר זה לא הזמן החזק של הישיבה. "נו מה צריך לעשות" הוא שאל, "צריך למנות ראש ת"ת" אני עונה. "אני אחשוב" הוא אומר, וכב תם הדיון.

הרפתקה במעיין

'ברוכים הבאים לקו המידע של השירות המטאורולוגי הישראלי, מכירים את הפתיח הזה? זהו שהפעם זה לא היה מענה קולי אוטומטי אלא קול שופר אנושי הולך וחזק הקורא כאיש אחד בלב אחד אל הדגל, כן, פה זה התחיל, וכך באותה הודמנא של בהתאסף ראשי עם, סופר בהתרגשות על איזשהו מעין בנתיבות ש... לא זורם! ולא עוד אלא שבזמן האחרון גם הביצות שבו מאיימות שבלא מים יפסיקו הם מצידם להזכיר שפעם פיצו פה מי מעין זכים טרם עלו בו יתושי הקדחת.

בשלב הראשוני כולם חשבו, איך לא, שמדובר בנחל בוהו, אבל רגע, מה כל זה קשור ל'פרומקייט', ומה לציפיות של חובבי טבע ירוקים בבית קדשי הקודשים, התשובה לא איחרה מלהגיע, מדובר פה במעין רוחני של 'כי הם חיינו ואורך ימינו', זה הגיע ממש למצב של חוסר לחלוחית ב'קמח'-ה'תמכין דאורייתא', עין לא נותרה יבשה! כל כך הרבה השקענו פה, נטענו וגזמנו, תיקנו והיתקנו, על כל זאת ינצח השער החשמלי בכניסה לטריטוריה שנבנה ממיטב כספי המעין.

בצורת! קרא קול השופר, צרכי הגשם של המתחם אינם יכולים לזון רק ממי גשמים של שנת קורונה, לכך צריך מתקני חירום, מתקני התפלה לאומיים שיזרימו מים לבריכת המעיין.

ואכן, מחוזלת דמעה להוזלת הון, המעיין התחיל לקבל צורה של מעיין, וכח הציבור התגלה לשבח בעת בצורת.

דא עקא, שעתה החל פרדוקס רציני, שכן הובטח טיול לקבוצה המנצחת (התקיימה תחרות בין תומכי המעיין ע"י חלוקה לקבוצות), אולם כפי שלמדנו, ניצחון אינו תלוי בתוצאה או בגודל הידיים, אלא בכח העשייה, שבזה כולם היו שווים, קבינט המעיין התכנס שוב, ע"מ לדון בנושא, אך ללא הכרעה. באו מים עד נפש ממש, היה צריך למצוא רעיון, משהו כזה מחוץ לקופסה, ש-לך תדע כמה הרים ומעיינות תחצה עד שתגיע, אם תגיע.

אה! קפץ אחד הנוכחים בדיון, מה עם טיול למעיין?

מה? תמהו כולם, איך שייך לטייל במעיין וירטואלי שלא קיים?

לא! אתם טועים, זה לא המעיין שאתם מכירים - תחת השמש, מדובר במעיין שראשו מגיע השמימה!

כן! נחצה ערים ונמלא את המעיין במים מינרלים של ערבות הדדית וחסד, זה יהיה טיול מעולם אחר, טיול רוחני מלא בחוויה רטובה וגשומה, טיול לנהר היוצא מעדן! להשקות צמאי חסדך.....!

זמנית אזל מהמלאי!!!

אבל!!!

נכנס לחדר אוכל לארוחת בוקר

רוצה לאכול חביתה אבל היא מלאה מים

רוצה לאכול סלט אבל נגמר

לוקח ירקות ורוצה 'לסלט' אותם אבל אין סכינים ללקחו אותם

רוצה לשתות קפה אבל הכוסות קרטון אזלו

לוקח כוס פלסטיק אבל אין כפיות

לוקח כף אבל עדיין אין מים חמים

יש כבר מים חמים אבל נגמר החלב (נגנב)

מגיע לארוחת צהרים

רוצה לקחת אוכל אבל נגמרו הצלחות

לוקח מהשולחן ליד אבל המזלגות התלכלכו

לוקח מהשולחן ליד אבל נגמר האוכל בשניהם

מוציאים עוד מהמטבח אבל עכשיו אין כסא...

מגיע לפנימיה

רוצה לכבס אבל המכונות תפוסות

עובר קומה ומכניס שם כסף אבל פתאום יש הפסקת חשמל וצריך שוב להכניס כסף

רוצה להתקלח אבל אין מים חמים

מתקשר לירח אבל הוא לא עונה

הוא חוזר אבל זה לא קשור אליו

בסוף יש מים חמים אבל אין חלונות ואחי"כ קר

בא לתלות את הכביסה אבל החבלים תפוסים...

רוצה להתחתן כבר ולגמור אם כל ה'אבלים' האלו

אבל אין כסף לחתנים

אבל אולי כן יש???

זה תלוי בך!!!

הטוב הטוב הטוב

היו היה בחור, הרשל'ה

מזרחי שמו, אשר חי לפני שנים רבות עוד לפני תקופת הקורונה, בסביבות שנת ה'תש"פ. שהיות והגיע לגיל שבו רב המגזר שלו החליט ש"כל בן זכר, בהגיעו לגיל 16\17 יכנס ל"ישי"ג", ואפילו אינו מבין על מה ולמה". וכפי הנכתב בסעיף העונשין, "ואשר לא יעשה זאת, יקוטלג ברמתו החברתית, וכל העם יביטו בו אך ורק בעיניהם השמאליות", היות וכך, הוא ניסה להתקבל לישיבה כל שהיא, אבל בהיותו בן לעדה _____ הוא הגיע לתצרוכת שיא של ישיבות. החל מפוניבו' אצל מרן ראש הישיבה שליט"א נשיא מועצג"ת, עבור דרך חברון "המכילה", 'עטרת', 'תפארתה', אור ישראל, תפרח, בית מת'ס וכו'. עד שנזרק לקוביה של 'עליון' שקיבלה אותו ללא תנאים – אבל בתנאי שיעבור קודם לישיבת שכ"ש, ואחרי חנוכה מובטח לו שידונו בו וכו'...

לרוע מזלו, בגלל היותו "פרענק", דבר שהתבטא בצ'ופ טיפ טיפה גדול, בשאיפות בין האצבעות, ומדרגות בשערות, הוא לא התברג בין הצולים, לשיר הוא לא כ"כ הצליח, וגם לא להתחזן, ואפילו לא להיות זמר-מתחזן! והיותר גרוע, שאפילו להיות מה'מתלקקים' בעזות הגשמי כשל, עקב היותו תמים וישר דרך, דבר שמראה על היות עמ"י הולך בדרכי התורה הגזענית...

וכך מצא מיודעינו את עצמו לאחר זמן קצר והרבה סנקציות מצד _____ עף לצמיתות ו... לא חזר לאחר יומיים!.. וממילא מצא את עצמו הולך ובטל, וישן דמי, ציפור לילה, אסטרונוט מרחף עם דימיון פורה, שהתבטא בעיקר בחזנויות לפני 100 שנה, מוזרות

ומקוריות (כגון "עושה שלום" של הגר"מ סובול ו"עננו" של החידושי הרי"מ מהלפגוט עם הגאון ר' משה קוסביצקי), וכך העביר את זמנו בספירת סגרים, מפלגות וקדנציות, חיפש חצי"לים שנשכחו מבעליהם לפני שנתיים, שינן במרץ את רבני המעצג"ת, (וכשגמר ללמוד על כולם, נודע לו מפי "קול הלשון" שנוספו עוד רבנים וצריך ללמוד גם עליהם...) בבחינת 'ברחובינו הצר, גר נגר אחד מוזר, הוא יושב בצריפו, ולא עושה דבר...!'

עד שהגיע הזמן הנודע "שבת ת"ת", ונזכרו שיש בוגר שיכול לשכנע את הבחורים לאסוף למען הת"ת, אך היות ומוחו כבר התנוון מחמת השעמום, ניסה להתחמק מהמטלה. אבל כשהוברר לו שהדבר יותר חשוב מ"זכור" (עד כדי שדוחה לכל התורה כולה), נאלץ להשתכנע לדרוש. סוכם שהדרשה תהיה מוכנה עד שבת לפני הזמן (כי היה חשש, שמא בסוף יכין את הדרשה של שבת זכור בשבת חזון). וכך הגיע ה"בויגר" לישיבה המעטירה, נעמד לאחר כחכוך גרונו והחזקת בקבוק קולה וכך אמר:

"היות ובקשו ממני לדרוש, ולא יכולתי לסרב, אני נאלץ לדרוש. ואפתח בדרשתי. אמנם באמת באמת לא הכנתי דרשה, וגם לא ידעתי שאני צריך לדרוש, אבל בכל אופן, אני רוצה לומר לכם נקודה אחת קטנה. כזכור "למדתי" כאן בישיבה הקדו', ואני יכול להעיד בפניכם שהישיבה מתנהלת אך ורק ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו, עם המתווך והפטרון שלנו, מורינו ראש הישיבה ר' יששכר מאיר זצוקללה"ה!! דבר המזכח בכל המישורים. החל מהפן הרוחני, איך שמקום כ"כ נידח בקצה העולם (אפי' לא שמאלה), פורח ומשגשג ברמה בלתי פרופורציונלית והגיונית.

ומהצד הגשמי, איך שמוסד בלי תקציבים מבוססים כ"כ לכסף (כגון לחלונות למקלחות) לדברים בסיסיים ויסודיים (לא כולל שער חשמלי), ובלי ניהול כספי תקין (כגון קיצוצים בצרכי הדת – מיד לאחר גיוס כספים), מחזיק את עצמו מעל המים, ומצליח לתמוך ולחתן את בחורי הישיבה כעשור שנים, כן ירבו. ומוכח שהמקום מנוהל ע"י הקב"ה, ללא מלאכים וללא שליחים. וא"כ יאמרו המושלים בואו חשבון – כאשר מדי שנה בשנה, ניתנת לכם ורק לכם הזכות לעזור למפעל קדוש זה במו ידיכם כל אחד בדרכו שלו. ומי ראה אותם – באמצע המסיבה – מתקשרים לגבירים להתרימו, ואינו יוצא?! וזכרו של מורינו ראש הישיבה ר' יששכר

לחתנים!!... ובסיום דרשתי, אני רוצה להודות לכם קהל נהדר, שבאתם לקחת חלק, ולהשתתף למעשה בהקמת המציבה החיה אשר הקימונו היום, לזכרו של מורינו ראש הישיבה ר' יששכר מאיר זצוקללה"ה. יהא בנאום זה משום קריאה לציבור החופשי אשר עמד אז מנגד. "פקחו עיניי וראו כי עולם התורה חי!!! חי במדינתו הריבונית ישראל, ששכ"ש השלימה היא בירתה הנצחית." וכמו שאנו אומרים שלוש פעמים בכל יום: "עושה שלום במרומיו, הוא יעשה שלום עלינו, ועל כל ישראל ואמרו – אמן". קטע הסיום, ואתם מוזמנים להצטרף אליו.

נ.ב. בטרייה עובדת מפלוס ומינוס – השתדלו להיות לראש ולא לזנב!..

גייב מייך געלט

בבני ברק התגורר יהודי חסידי צדיק עצום וירא ה' בשלימות, היה כל ימיו עובד ה' באמת ואוסף כספים בכשרות וישרות נדירה וכל כספיו למטרות חשובות ללומדי תורה ועוסקיה. שמו היה רבי דוד לייב שוורץ זצ"ל [המכונה בפי כל 'דוד לייב'] מסופר שפקידי 'מס הכנסה' עברו מבית לבית בשיכון ויזניץ בבני ברק, ע"פ הרשימה שבידם. תורתם אמונתם, שקועים בלימוד ובחסידות יומם ולילה. "מנין איפוא הכסף לרכישת דירות"? והנה לאחר חקירות נודע להם שיש נדבן גדול המניע בכספיו את כל מנגנון הפעילות באזור כולו ששמו אינו מוכר למס. התגלית נודעה להם בעקבות ביקורי פתע שעשו אצל הדיירים בשיכון. הם נקשו על הדלת ונראה אברך חביב. מהיכן הכסף? מ'דוד לייב' הם נענו, הם שאלו מספר שאלות ענייניות נוספות, ומיהרו לתחנתם הבאה. כששמעו גם כאן את התשובה לשאלה, לא האמינו למשמע אוזניהם. הם החליפו ביניהם מבטים משתוממים. "דוד לייב" השם חוזר על עצמו גם בדירות הבאות.

החוקרים ירדו לרחובות הקריה, בניסיון להתחקות אחר עסקיו של המליונר, שתומך בעשרות אברכים בסכומים כה גבוהים. בקשו לברר מיהו ר' דוד לייב?, אצלם הוא לא רשום. בהכוונת התושבים מיהרו לביתו של האיש. הם ציפו לראות וילה מפוארת שכמותה טרם ראו, הם לא האמינו למראה עיניהם, דירה קטנה ומיושנת קידמה את פניהם. דירה כמעט ללא ריהוט, ומה שבנמצא, מינימלי ומיושן. כשנפתחה הדלת, נתקלו החוקרים בזוג עיניים חודרות, שבחנו אותם מבעד לזוגיות. זקן ארוך ולבן, מראה של הוד וקדושה, וחיוך רחב על שפתיו. "האם אתה הוא דוד לייב שוורץ"? שאלו. "כן". "מנין לך סכומי הכסף הגבוהים?" על פניו של המארח עלה חיוך רחב. הוא קרב אל השואל, ופשט את ידו מול עיניו: "צדוקע תציל ממוועס" הכריז. על פניו עלה חיוך רחב. מיהרו לפשפש בכיסם והטילו לתוך כף היד המושטת מטבעות.

לימים סיפר מה היה בכיתו, הם הביטו בעיניים בולשות לכל פינות החדר, ושאלו שוב ושוב 'איפה הכסף'? אמרתי להם: 'קודם תתנו משהו לצדקה, ואז אגלה לכם'. הם הניחו מטבעות בכף ידי תוך תקווה... חייכתי והצבעתי על היד המלאה: 'הנה לכם, כאן הכסף...' אבל לפקידי המס היה נראה הדבר מוזר.

למי שלא הכיר את ה'שנורער' כפי שהוא קרא לעצמו: היה קשה לעכל את המציאות הזו. הם החליטו לשלוח אנשים נוספים לעקוב אחרי האיש. הוא לא ידע על נוכחותם. בשעות אחר הצהריים המאוחרות יצא ל'עבודתו' באולמות השמחות. כל העת צפתה בו עין בלתי נראית, בוחנת, ואז ניגש אליו יהודי נשוא פנים, והניח על השולחן חבילת מרשרשים. היה זה סכום כסף גדול. האיש ביקש לפרוע הלוואה, שאותה קיבל מ'דוד לייב'. בטרם הספיק להודות, החל ר' דוד לייב להמטיר

עליו ברכות, כאילו היה זו תרומה, אנשי המס עמדו מרחוק ושפשפו עיניהם כלא מאמינים. ואז התחילו להביך מנין סכומי הכסף הגדולים. אחר כך חשפו את זהותם ובאו להתנצל, עם זאת לא

הסירו חוקרי המס את עיניהם מהשנורער. במשך תקופה ארוכה, התקשו 'לעכל' את התופעה - והמשיכו לחשוד ולעקוב.

המצב נמשך תקופה ארוכה, עד שרכש את החותמת, וכך סיפר: "נקראתי למשרדי המס ונחקרתי חקירה צולבת שתי וערב", האמינות של ה'שנורער' הצדיק לא נעלמה גם מעיני החוקרים. והנה יום אחד, הגיע ר' דוד לייב לסעודת בר מצווה של בנו של יהודי עשיר. קהל מצומצם השתתף בשמחה, סביב מספר שולחנות בודדים. נציג מס הכנסה השתתף אף הוא. ר' דוד לייב לא ידע על כך. הוא נכנס לאולם המפואר והושיט יד. המסובים חיטטו בכיסם ונתנו ביד טובה. ליד אחד השולחנות התייצב יהודי נכבד, סוכב את גופו לעבר ר' דוד לייב והושיט לו חבילה של שטרות מזומנים כרוכים בגומי. הוא לחש לו: "ר' דוד לייב, זה סכום כסף בשביל ישיבת ויז'ניץ". ר' דוד לייב נטל את הכסף, וכדרכו, קימט את הכסף לתוך ידו המלאה והרעיף על הנדיב ברכות. "משום מה לא הכנסתי את חבילת השטרות לכיסי", סיפר ר' דוד לייב, נציג מס הכנסה ישב כל העת והביט בשנורער. כשסיים את הסיבוב הקצר, ניגש אליו נציג המס, קרא לו לצידי האולם, הציג את עצמו ושאל: "מה הרקע האמיתי לסיפורים הנערמים על שולחנו "דוד לייב נתן לנו", אנו שואלים אנשים מנין הם חיים? מנין להם רהיטים? והם עונים "ר' דוד לייב נתן לנו", האם יש אמת בדבר? האם אתה מסוגל לפרנס אנשים רבים כל כך? הרי העניין מסתכם בסכומי עתק!" ר' דוד לייב לא היסס. הוא פתח את כף ידו והראה לו: "בבקשה, אדוני היקר, הנה! אתה רואה כמה אנשים משתתפים כאן בבר מצווה, והנה! זה מה שיש בידי מ'שמחה' כה קטנה. בבקשה תספור ונראה יחד... נציג מס הכנסה החל לדפדף בשטרות, ונדהם מהסכום הענק שהיה מקופל בפיסת ידו, שבה נכללה אותה חבילת שטרות... ה'נציג' חיך בהערכה מרובה וקרא בקול: "ר' דוד לייב! בסדר. בסדר גמור. אני מאשר. עיני ראו ולא זר, את הסיבוב הקצר ואת ההון הרב! אבל, בבקשה, מעתה ואילך - עם חותמת!"... בסופו של דבר, הם אישרו שחתימה של ר' דוד לייב תהווה 'תעודת כשרות' לכסף. מעתה כל מי שהגיע למשרדי המס ובידו אישור חתום ע"י ר' דוד לייב שוורץ, שהוא זה שהעביר את הכסף [למוסר כתב זה], הוחזק בחזקת כשרות, חתימתו וחותמתו הוכרו כהצהרה חוקית. למחרת אותו לילה נרכשה החותמת למס הכנסה. זכה ר' דוד לייב למצווה זו, שקנאה בדמים מרובים.

כך הילך הצדיק ר' דוד לייב בדרכו, וסייעתא דשמיא מלווה את ידו בכל עת. להרגיל אנשים לתת אבל שלא תטעו. ר' דוד לייב אסף גם סכומים גדולים מאלה שקיבל באותו בר מצווה, אין מי שלא נתן כשהוא ביקש. עשר אגורות, מחצית שקל, לפעמים שטר גדול יותר. הוא קיבל מכל הבא ליד. ופרוטה לפרוטה הצטרפה לחשבון גדול. אחר כך הייתה מתורגמת מצוות הצדקה למעשי חסד.

היו לו, לר' דוד לייב גם לקוחות קבועים. עשרות שנים נהג אחד מהמתפללים להגיש לו מטבע של חמש אג', עוד מהימים, שלאגורה היה כוח קנייה משמעותי. "תן לי בבקשה שלוש אגורות עודף" ביקש, כך מידי בוקר כהרגלו. השנים חלפו, ועמן גם ערכו של הכסף, ואותו יהודי היה ניגש מידי בוקר אל ר' דוד לייב, מושיט את המטבע בו החמש אגו' ומבקש בשמחה: "תן לי בבקשה עודף שלוש אגו' " ור' דוד לייב, לאורך כל השנים נטל את המטבע, פשפש בין מטבעותיו, מצא שלוש אגו' והחזירן סרח העודף, אחר כך נפרץ מעיין הברכות. "לשם מה אתה לוקח ממנו?", התעניין אחד ממכריו, "כסף זה אינו בעל ערך כלל", תמה. ר' דוד לייב נעץ בו מבט חייכני חודר, והשיב: "העיקר שהוא נותן. שנים רבות עמלתי, עד שהרגלתי אנשים לתת". ההישג הגדול הוא,

שאנשים פותחים את סגור ליבם ונותנים לשני – "העיקר שהוא נותן". ושוב הדהד הקול המוכר:
"גייב מיין געלט" – תן את הכסף שלי.

ר' דוד לייב יוכל לזקוף לזכותו את התרחבות ה'שנור' של גבאי הצדקה בארה"ק.

בעמדנו ערב ימי הפורים השתא, עת אסיפת כספים עבור "קרן חתנים" שע"י ישיבתנו, דמותו של ר' דוד לייב צריכה לעמוד לעינינו, מה היא התמסרות למען המטרה הנשגבה, בעזרה וסיוע לחתנים ובחורים הנצרכים, וכעדות מורינו הגרש"צ פרוכטר שליט"א ש"חולק בשנה האחרונה למעלה ממאה אלף שו"ע עבור חתנים ובחורים הנצרכים לכך". את ה'התמסרות' למען ה'מטרה' זכינו לראות בהתרמה לישיבתנו, ביום היארצייט למרן רה"י רבי יששכר מאיר זיע"א, ואת ההצלחה הגדולה [ללא שום עזרה מחברה חיצונית כגון צ'רדין], שנהפכה למודל לחיקוי, להרבה ישיבות. אבל עכשיו ש'קול דמי אחיך' החתנים זועקים אליך, כידוע אנו נמצאים בתקופת קורונה, שגורמת לקשיים גדולים לחתנים והצורך לעזרה גדול שבעתיים, העניין גם הוא חשוב בכפליים.

בפרשת השבוע נא' "ויקחו לי תרומה", וידוע השאלה, מדוע כתוב ויקחו, הרי תרומה נותנים, לא לוקחים. ומתרצים בעלי המוסר, שאדם שנותן תרומה הוא עצמו מרוויח בזה, היינו שנתנית הצדקה או כל דבר הנצרך לכך, הנותן לוקח ומקבל פי כמה וכמה, לפעמים רואים את הדברים מיד, ולפעמים לאחר זמן, הצד השווה, שכמעט כל מי שנותן זוכה לראות עין בעין, איך הוא מרוויח מכך. בעומדנו לבקש עזרה מנדיבי עם, ההרגשה צריכה להיות שאנחנו מזכים אותם, וכמו שהיה אומר ר' דוד לייב, "גייב מיין געלט" – תן את הכסף שלי...

בוודאי מזדעקת השאלה, אבל עכשיו זה תקופת קורונה, מי יפתח את דלתו בימים טרופים אלו. וע"ז נענה באנקדוטה מר' דוד לייב, שכשנכנס ר' דוד לייב לחתונה, והושיט את ידו לאחד המחותנים שהיה גאוותן, וההוא שראה את האדם המרופט, שלח לו את ידו, והושיט לו סטירה על פניו. אמר ר' דוד לייב, זה בשבילי... מה עם העניינים, להם לא מגיע? מיד חייך המחותן ונתן לו מנה גדושה של כסף. גם אנו נענה, הכול טוב ויפה, יש תירוצים טובים למה לא לאסוף, אפילו טובים מאוד,

אבל מה עם החתנים? ! ! ! ! להם לא מגיע ? !

אחד
מי יודע
.G5

ארבע מערכות בחירות.

שלושה סגרים.

שני מצ'ינגים.

אחד הרב פרוכטר שטורח, וטורח,

וטורח בשביל הישיבה.

ולחתנים

לא נשאר.

הפעם

'אחד' זה אתה!

מה

אתה אומר ?

אחד

אני יודע!!!!

7000

האיש שמאחורי...

רצינו לשמוע על ההווה ועל העבר של ישיבתנו. ניגשנו לשמוע מי שזכה למעלה מיובל שנים לשמש בקודש אצל ראשי הישיבה זצוקללה"ה ויבלחט"א, הרב אליעזר אהרוני שליט"א, והוא פתח לנו צוהר לימי הבראשית של ישיבתנו הק':

שהיה מגדולי תלמידיו של רבי אהרון קוטלר זצ"ל והיה מוסר שיעורים בישיבה, המשגיח רבי חיים פרידלנדר זצ"ל וכמובן את ר' יששכר ור' ראובן יוסף זיכרוןם לברכה. מחוץ לישיבה את רבי שלמה זלמן אוירבאך זצ"ל, רבי אהרון יהודה לייב שטיינמן זצ"ל, רבי מיכל יהודה לפקוביץ זצ"ל

ויבלחט"א רבי

גרשון אדלשטיין

שליט"א. את

הרב שטיינמן

הסעתי בתוך

בני ברק, את

רבי מיכל

יהודה מבני

ברק לנתיבות

פעמיים (פעם כשבא

לשבת לנתיבות לרבנית

גרשונוביץ ע"ה עם משפחתו, ופעם אחרי

פטירתו של ר' ראובן יוסף כשבא

להספיד אותו בישיבה), את רבי גרשון

הבאתי הרבה פעמים מב"ב לנתיבות

כשבא לאחותו הרבנית גרשונוביץ ע"ה,

זכיתי אף שרבי חיים קנייבסקי שליט"א

שבא פעם לנתיבות לסנדקאות והיה לו

שלוש בריתות והיה צריך לנוח קמעא

הגיע לביתי, והיה אסור לי לספר על כך

לאיש שלא יצבאו אנשים על הבית. גם

את הבבא סאלי זיע"א זכיתי לקחת

מספר פעמים, פעם לחיפה, פעם למקווה

מאז שבאנו לישיבה כל הסיפורים והתמונות יש איש של מאחורי הקלעים, איך הכל התחיל, מתי לראשונה שמעת על ישיבת הנגב?

הגעתי ללמוד בישיבה באזור חנוכה, בחשוון תשל"ט, ובזמן קיץ של שנה זו מסיבות כלכליות הייתי

צריך הכנסה מהצד

(כי הייתי בן

למשפחה

גדולה והיה

להם הוצאות

גדולות) וכך

התגלגל שאני

אהיה הנהג של

ראש הישיבה רבי

יששכר זצ"ל. זכיתי

ללמוד תקופה ארוכה עם ר'

יששכר בחברותא סדר א' הייתי הולך

לביתו ללמוד עימו. גם עם ר' ראובן יוסף

גרשונוביץ זצ"ל היה לי קשר עז, אני

חושב שזה התחיל כשפעם הייתי צריך

ברכה על ענין מסוים והראש ישיבה ר'

אריה לוי שליט"א שלח אותי אליו ומאז

נוצר הקשר הגדול עמו.

ידוע שבמסגרת תפקידך כנהג

בישיבה זכית להסיע הרבה גדולי

תורה, תוכל לפרט לנו על כך?

את גדולי ישראל מהישיבה כאן - את ר'

אליעזר פלצינסקי זצ"ל את הרב זורביין

ופעם לעזה הוא הלך שמה לשוק לעשות כוונות וחזר.

ידועה התמונה שלכם עם הבבא סאלי ורבי יששכר בביקורו בישיבה, מה התרחש שם?

הבבא סאלי פעמיים ביקר בישיבה והמשמש שלו אמר לי שהוא [הבבא סאלי] מבקש שאני אבוא לקחת אותו לישיבה זכור לי שבא עם בגדי שבת כדי לכבד את התורה, וישב במזרח עם ר' יששכר ואף הביא כסף לרבי יששכר לחלק לבחורים.

באיזה מעמדים גדולים ואירועים זכית להשתתף במסגרת תפקידך כמשמש של ראשי הישיבה?

כמובן בסיומי הש"ס וכינוסי בחירות וכדו', אבל זכורני במיוחד כשהוקם דגל התורה נוכחתי כשמרן הגרא"מ שך זיע"א שוחח על כך עם ר'

ראובן יוסף, והיה חשוב לרבי ראובן יוסף שדגל התורה תצליח ושכבודו של הרב שך ישמר ולא יתבזה ח"ו, ואף בענין זה התקשר למשפחתנו שנצביע. זכורני גם במלחמת המפרץ ר' ראובן יוסף לקח את האחריות שילמדו בחיידרים ולא יקרה כלום, הוא גם היה מעורב בשידוך שלנו, וגם אחרי החתונה לא היה לנו כמה שנים ילדים והוא בירך אותי בראש השנה שהשנה היה לנו בן זכר, וכך היה.

בתור אחד שגדל עם הישיבה ביחד אתה רואה דור ההמשך לישיבה כיום?

אני אחד האנשים ששמח במצב של הישיבה היום, לא האמנתי שזה היה ככה שהיו פה למעלה ממאתיים בחורים! אני לא יודע איך הרב פרוכטר ישן בלילות עם כל העול שיש לו לדאוג לצרכי הישיבה עשרים וארבעה שבע כפשוטו ולשמוע את הצרכים של כולם, אני לא יודע איך הוא לוקח את זה על עצמו,

המשגיח הרב שירקין שליט"א היה נוסע לאסוף כסף לישיבה פעם ביקש ברכה מהרבנית גרשונוביץ ע"ה, היא אמרה לו שמי שעושה לש"ש לא צריך את הברכה כי הקב"ה עמו והוא חייב להצליח, כמו כן אני אומר על הרב פרוכטר שליט"א שהוא מתאמץ לש"ש, ועם כל הקשיים שיש לו והם לא מעטים הקב"ה מצליח בעדו.

אחד הדברים המיוחדים של הישיבה שאין חילוקי דעות בין צוות הישיבה וזה סוד ההצלחה של הישיבה.

איזה דברים מיוחדים אתה זוכר כלפי היחס של הרבנים לבחורים?

רבי יששכר זיע"א כל מטרתו היתה שבחורים יצליחו, ההוכחה הגדולה ביותר היא, שהוא היה מוכן להביא ראש ישיבה לצידו [ר' ראובן יוסף], כיון שראה שזה יביא תועלת לבחורים אפי' שכביכול

לנו כלום, ובכ"ז הוא אמר לי אח"כ, צריכים להתפלל, אם מתפללים טוב יש סייעתא דשמיא, הוא הבין שזה תלוי רק בתפילה.

הרבנית תליט"א מתערבת ומספרת:
כשבעלי שליט"א סיים פעם מסכת הוריות באו למעמד הסיום בביתנו ר' יששכר ור' ראובן יוסף, ור' יששכר דיבר במעמד ואמר, אני לא מבין, ר' אליעזר נוסע איתי כל היום משעות הבוקר ועד שעות הלילה, תסבירו לי מתי הספיק לסיים את זה? [ר' אליעזר מגיב לדברים בתנועת ביטול וענווה].

**ישיבת הנגב
נסגרה
ונפתחה
מחדש כשכר
שכיר מה
אתה זוכר
משנים אלו?**

**ר' אליעזר
מזדעק- זה לא
נכון! הישיבה
לא נסגרה ליום**

אחד, הייתה קבוצה מצומצמת שנשארה פה מורינו ר' דב לב שליט"א לא עזב את הישיבה ליום אחד, כשהיה הולך למנחה לישיבה הייתי אומר לו, שהרב לא ילך, אין מנין בישיבה. הוא היה אומר אני אלך ובעזרת ה' יהיה מנין. אני זוכר שבשנים אלו הייתי נוסע עם ר' דב והרב חלא לעשות רישום לישיבה, והיינו נוסעים לישיבות קטנות ברכב כדי לדבר על ליבם שיבואו לישיבה, ובצהריים שהיה הפסקה ולא היה עם מי לדבר היינו נחים ברכב ואחרי זה ממשיכים בעבודה בשביל שלא יפסיק קול התורה. האמת

זה מוריד מערכו. אני אישית הרגשתי לא בנוח, כי ר' יששכר ישב איפה שרה"י הגרצ"י שליט"א יושב היום ור' ראובן יוסף איפה שהמשגיח שליט"א יושב, וכשהיו באים לשאול את ר' ראובן יוסף כביכול היו עוברים על פני ר' יששכר, אבל רבי יששכר אדרבא שמח בזה כיון שידע שע"י זה הישיבה תצליח וישבו וילמדו, ובגלל זה הצליח להקים את המקום תורה הגדול הזה. בזמנו כשבא לנתיבות (אז ישוב 'עזתה') הרבה אמרו לו מה קרה? למה אתה מגיע למקום שומם כ"כ! ורואים ברוך ה' שזה הצליח.

**יש לך סיפור
על מסירות
נפשו של ר'
יששכר
לקיום
הישיבה?**

**ר' יששכר היה
מוסר נפשו
לנסוע לחו"ל
לדינרים של
הישיבה**

שהתקיימו תמיד

בחורף למרות שהיה חולני פעם שאלו אותו למה אתה נוסע, הוא אמר אני לא רוצה שיהיה מישהו שחלילה לא יקבל את משכורתו בישיבה. למרות שלא היה לו חובות גדולים הוא היה לפעמים משפיל את עצמו בשביל להביא כסף לישיבה. כשהיה עורך את הדינרים לישיבה לפני כל דינר היה אומר לי "אנו מתפללים שזה יצליח אבל שום דבר לא מובטח". פעם נסענו מבוקר ועד ערב, הוא אמר לי לפני היום אנו הולכים להביא כסף, ואפי' שקל אחד לא נתנו. והייתה לי הרגשה לא נעימה, שהתאמצנו ולא נתנו

שזה מאוד כאב לנו שפעם היו מאות בחורים ופתאום המקום ריק.

האם תוכלו לספר לנו אנקדוטה מעניינת מזמן ישיבת הנגב?

בזמן ישיבת הנגב גם מי שלא למד רציני לא היה מושג שלא ידע את העניינים שלמדו בישיבה, כיון שר' יששכר היה מסתובב בבית מדרש בין הבחורים ושואל אותם "איפה אתם אווזים?" "מה

הבנתם כאן?" היו אומרים תאכל פיצה אבל תדע את הסוגיא, גם כשהיו עוברים לגוט שאבעס הוא היה מעיר לכל אחד מה שצריך להעיר. אני זוכר שפעם שר' יששכר הלך להליכה ביום שישי כיון שהיה חולה סוכר, ובדרכו ראה בחור [אז היו בחורים תיכוניסטים] שמשחק בכדור עם עצמו להתאמן, ראה אותו ר' יששכר ושאל, מאיזה ישיבה אתה? הוא ענה לו

ישיבת הנגב והוא אמר לו, טוב תחזור לישיבה, בשבוע הבא שוב חזר המעשה על עצמו, בפעם השלישית הוא אמר לו "שלוש פעמים אני צריך להגיד לך לחזור?" הבחור הבין שר' יששכר לא שכח מי הוא ורק רצה להעיר לו בעדינות.

גם בנושא השידוכים הוא מאוד דאג וראה בזה סייעתא דשמיא, למשל את השידוך שחל הרב יורם כהן שליט"א מו"צ הקהילה ועוד הרבה הוא עשה, זכורני בנושא השידוכים שהיה בוגר של הישיבה שגר בפתח תקווה והוא כל חול

המועד הגיע לבקר את ר' יששכר להגיד גוט מועד, ופעם כשבא בחוה"מ כשנפרד מר' יששכר אמר לו, יש לי בת שצריכה שידוך שראש הישיבה יברך אותה. ר' יששכר אמר לו יש לי חתן בשבילך. נקדים, שפעם היה הרבה חוצניקים בישיבה ובחגים פסח וסוכות שהמטבח של הישיבה לא עבד, הרבנית ע"ה הייתה מכינה להם אוכל. ר' יששכר הצביע על אחד הנוכחים מבני חו"ל, זה החתן לבת שלך! הבחור ארגנטינאי והיא ישראלית ובכל אופן, לאף אחד לא היה צד שזה ילך וברוך ה' התחתנו וחיים בשלום ושלווה.

עכשיו אנו עושים מגבית לחתנים בזמן ר' יששכר מי היה דאג לבחורים? היה ת"ת?

היה ת"ת של מכירת בגדים בזול לכלל בני הישיבה [הרבנית

תליט"א מציינת שר' אליעזר עמד בראשו] ולחתנים, מי שהיה צריך ר' יששכר היה עוזר לו, לפעמים אף בסכומים גדולים מאוד גם בקניית דירה וכדומה.

עכשיו שאנו אוספים ל'קרן חתנים' מה יש לך לומר לבחורים?

אומרים 'אם אין קמח אין תורה' יש מושג שכשאדם עושה חסד הוא עושה לא רק עם אחרים אלא גם עם עצמו. אני לא מדבר על הכרת הטוב. אתמול שמעתי ווארט יפה כתוב בתורה, "לא תקום ולא תיטור את בני עמך, ואהבת לרעך כמוך,

אני ה" יש פה כמה שאלות, לא תיטור-
אדם שלא נתן לי משהו, אל תזכור לו זה
ואל תתנקם בו. ואהבת לרעך כמוך- הרי
זה סותר, הרי הוא לא נתן לי, איך אני
יאהב אותו כמוני? אני ה'- איפה מצינו

עוד שכתוב
אני ה', הרי
אחרי לא
תגנוב
ולשמור שבת
לא כתוב אני
ה'! אני חושב
שאומרים
בשם הגר"א,
שזה מלמד
שאדם ידע
שהכול

להפסיק ללמוד אלא גם זה חלק
מהתורה, ללמוד תורה בלי עשייה, זה לא
תורה! כמו שהגמ' אומרת שמי שהתורה
שלו עם גמילות חסדים, התורה שלו יותר
מוחשית, תלמד את הבנ"א לחבירו! לא
רק להסתכל
על עצמו, לא
להסתכל על
המראה
ולראות את
עצמו, אלא
דרך זכוכית
שקופה,
שיראה שיש
מישהו, ופה
אתה עוזר
לעצמך וגורם

גם לאחרים לעזור, זה העזרה של 'ואהבת
לרעך כמוך אני ה' בבחינת כל המתפלל
על חבירו הוא נענה תחילה, גם תעשה
בשביל אחרים וגם אתה תצליח!

לסיום נשאל איך היה פורים בישיבה עם ר' יששכר ושאר הרבנים?

היה מאוד שמח, כי בשמחת תורה
בהתחלה בנתיבות ר' יששכר היה שולח
את הבחורים לבתי כנסיות לרקוד עם
הבעלי בתים, ופורים כל בני הישיבה היו,
וזה היה זמן להחליף לתיכונים את
הכיפות לכיפות שחרות, בליל פורים ר'
יששכר ור' ראובן יוסף היו מגעים
לישיבה והיו ריקודים, היה אחד בשם
הרב בורנשטיין שהיה משכמו ומעלה,
והוא היה שר כמה שעות עד שהיה נופל,
וכך היה מסתיים המעמד.

מהשמיים, מה שהוא לא נתן לך זה לא
סיבה שאתה צריך לכעוס, יש מי שמטפל
בזה. וגם לא תיטור אתה לא תעשה את
שלך, תדע שמי שעשה לך, זה השליח של
הקב"ה. כמו שכתוב "מגלגלים זכות ע"י
זכאי וחובה ע"י חייב", אבל אם תדע שאני
ה' שבכול מגיע מהקב"ה, תגיע לואהבת
לרעך כמוך. גם כאן שעוזרים לישיבה
ולחתנים קודם כל תדע שאתה עוזר
לעצמך, אני לא יודע איך הרב פרוכטר
שלוקח על עצמו את העול ישן בלילה,
באמת בכל הכנות, הרי הישיבה זה הבית
שלך, אתה לא עושה לשני אתה עושה
בשבילך כמו ב'ואהבת לרעך כמוך' וגם
עוזר לשני, אתה רוצה שלך היה טוב
וכ"ש לשני, פשיטא שצריך ללכת לאסוף
אם אין קמח אין תורה, והזכות שלך
כפולה ומכופלת, "עת לעשות לה' הפרו
תורתך" אני לא מאמין שמישהו יגיד לך

**יישר כוח! אנו מודים לר' אליעזר שליט"א ומאחלים לו שימשיך הלאה
רבות בשנים בלמוד התורה ושימושה, ויוצאים מהבית שזכה למעלה
מיובל שנים לשמש גדולי עולם.**

- אתה לא תהרוס לי את הפרנסה, הבנת?
- מי הורס, מה הורס? לא הבנתי.
- בגללך בחורים הולכים לחברה השניה
ואנחנו מפסידים!
- נכון! ודאי! אם אתם מפקיעים שערים.
- אנחנו עובדים איתכם קבוע, איך אתם
הולכים לאחריים? המחיר שלנו בסדר
גמור! עובדה, עד היום הסתדרתם מצוין,
מה קרה? זה הפרנסה שלנו!
- בשביל הבחורים נעשה הכל!

בחור הולך שם לתומו, ושומע כיצד
מתנהלת השיחה, ואינו מצליח להבין על
מה השיג והשיח, על מה המריבה הגדולה.
בסדר, כמה שקלים יותר, כמה שקלים
פחות, מה יקרה אם יהיה איזה בחור
שירוויח קצת בדרך על כל נסיעה, מדוע זה
כ"כ מפריע. מה האינטרס של הבחור
הצעיר, נשאלת השאלה, האם יש כאן סתם
ענין של פרסום ושיווק לאותו בחור, שקצת
ידברו עליו. זה הרי לא יתכן, עבור זה הוא
לא ימשיך אחרי כאלו צעקות ואיומים.
אולי הוא ג"כ מרוויח כאן דמי תיווך
שמנים, ג"כ לא, בדקו והתברר כי הוא לא
מרוויח שקל. א"כ, מזדעקת התמיהה, מה
הענין בכל הבלגן המיותר עבור הוזלת
המחיר בשה"כ ב-500 ש"ח???

פונה הבחור המקשה אל חברו ושואלו,
אמור לי נא, מה עושים עסק כה גדול מענין
פעוט זה? באמת, 500 ₪ לכאן ולכאן מה
הם כבר משנים? מה כבר אפשר לקנות עם
סכום כזה?

עונה לו החבר, 20 חבילות סיגריות! אך
מיד מגחך השואל – ומה אם החתן אינו
מעשן, מדוע גם אז כ"כ מתעסקים בענין?
טוען לו החבר, באמת! אינך יודע כלל
להעריך כסף, הרי עם סכום שכזה אפשר
לממן את כל ה"חטיפים" ליוהגית' של
מחר! ג"כ אפשר לקנות שתיה ליכול
חצותי (כולל קולה בלע"ז) למשך תקופה
ארוכה! אולי כמה עוגות גבינה וקליקים
ליסדר חלביי הבא! וג"כ חבילות
ביסקויטים ופלים יבשים עבור כולל בפ"נ
בפ"ני (למי שזוכר – 'להשכוס', קיבוץ
הלומדים והיושנים... בפ"נ בפ"נ, גזלות
וחבלות, וכו' וכו')! אולי מקופלת וכיף כיף
ליכוללי המיתולוגי (אעירה שחר). ואולי
בכלל לממתקים לשיעור של י' שמעון...

אך עדיין, אינו מבין המקשה, מה כל זה
נוגע לחתן, האם בשביל חיסכון של סכום
כזה לחתן יש משמעות בשביל להצדיק את
כל הבלגן?

מסתובב הבחור וראשו טרוד, מה באמת
ה'פשט' בסוגי' זו. עד שלפתע פוגש חתן,
אומר לו הבחור תסלח לי שאני שואל
שאלה שכזו, אך האם 500 ₪ מזיזים לך כל
כך?

שואל אותו החתן, האם לענין הסעות
החתונה כוונתך. מהנהן הבחור בראשו
"בודאי! איך עלית על זה". אומר לו החתן,
אתה צריך להבין, אין זה מתחיל ומסתיים
בסכום כזה של 500 ₪, זה לא מה שמצדיק
את כל הבלגן, הענין הוא גם בכספי
ההסעה, אך זה מצטבר לאחר הוצאות
ה'פראקי' ה'בורסלינו' והביגוד כולו,
המתנות והנסיעות, האולם והתזמורת
וההוצאות כולם. ממילא בודאי שזה משנה
לחתנים, שהרי לאחר החתונה לפתע אני
אמור לחשוב על כל קניה והוצאה, והכסף
הזה אשר הוא אמנם 'רק' 500 ₪ נהפך
לתשלום חשבון חשמל ומים וכד', א"כ
מובן מדוע יש להילחם עם כל העומדים
לעשוק את החתנים בסכומים שכאלו,
ותפקידנו עוד יותר לסייע לכולנו, לאסוף
סכומים אשר יעזרו לכולנו לצאת לחיים
בצורה מכובדת. ובצורה אשר כולנו נתאמץ
לעזור לחתנים להתחתן בלי צורך לטרטר
את מורינו הגרש"צ בימים הטרופים של
לפני החתונה, שיקבלו את העזרה המגיעה
להם בצורה הכי קלה, זה מה שמתבקש
מאיתנו לדאוג להם בימים אלו. קדימה!
לא רק נדאג להוזלת המחירים, נדאג ג"כ
לתמיכה הפשוטה לכך שיהיה לחתנים את
הכסף לשלם את המחירים הללו!

**נצא לעזור להם, ובשם ה' נעשה
ונצליח!!!**

רק לא גידי

עורך: א. זיסמן

שוב פוגשים את גידי בכותרות ■ מתנגדיו של גידי בהצהרות לוחמניות ■ הוא איש עתיר זכויות אבל סיים את דרכו בחיים הציבוריים ■ לוקח ישיבה שלמה כבת ערובה לצרכיו האישיים ■ גידי: הציבור מאמין בי הפעם ננצח בענק ■ דברים כהווייתם הסיפור שלא סופר מעולם בחשיפה בלעדית ■ כל האמת מאחורי הקלעים

חשבו שהוא יישאר כאן לנצח, חשבו שאחרי "עידן גידי" השמים יפלו, קראו לו "מלך ישראל" אמרו שהוא טוב ליהודים, אמרו שהוא קוסם, שרו לכבודו "ליעקב אמר 'ידיד המערכת' ישכון לבטח", תלו בראש כל חוצות "גידי צריך ר' אריה חזק", טענו שאפילו שהוא לא גבוה כמו גנץ אבל הוא עדיין גבוה מספיק, חשבו שכך גם הכל ימשיך. ביקש יעקב לישב בשלווה.

חשבו אמרנו? אז חשבו.

כי בשלב כלשהו התחילו להישמע גם קולות אחרים,

לא ברור בדיוק על מה ולמה, בעצם אולי כן, כי על כל מי שמצליח קמים מתנגדים, מה 'הם' לא אמרו עליו, שהוא דיקטטור, שבקבוצה שלו יש שחיתויות, שבחורים משחדים אותו בסיגריות, שהעניקו לו סיקור אוהד בעלון פורים, שהכל אינטרסים, ושמדובר בכלכלת בחירות. וגם ניסו לחדור בכוח ל"גבעת הקפי-טריה" שבחדר מחשב. 'הם' המכונים קבוצת 'רק לא גידי'.

האמת שבשום שלב הוא לא נרתע, מידי מספר דקות הוא ניגש ללוח המצ'ינג והוסיף עוד כמה פתקים להצלחה המסחררת, והתקבל בתשואות רמות מצד תומכים נלהבים. ה'הם' הביטו בו בעיניים כלות, כשבא בפעם השנייה והשלישית, הם הרימו גבה, ברביעית הם כבר כיווצו את שתי גבותיהם בתדהמה: 'אנחנו נעתור לרב פרוכטר' הם איימו, יש כאן שחיתויות!

"לא היה כלום כי אין כלום" פטר אותם גידי בנחרצות. "יש כאן ניסיון להפיל ראש קבוצה מכהן ולקושש פתקים" פסק.

ראש הקבוצה 'היועץ המשפטי לשיבה' לקח אותם הצידה, מה עושים? בדרכים המקובלות אנחנו לא מצליחים להפיל אותו, יש לו תמיכה גורפת של כל התורמים. מה עושים?

ופתאום, לא ברור מהיכן נלחשה ההצעה: בואו ונצטרף חבר מקבוצה אחרת, שמעתי שהגיעה אליהם תרומה אגדית, נעביר אותה אלינו ונכונן את 'מהפך 2021'!. רגע, שאל מישהו, הרי לכל תרומה יש ארבעה מימדים, התורם, המתרים, ראש הקבוצה, ומען התרומה (השיבה). ובאיזו דרך תגיע אלינו תרומה זו?! מה הבעיה! קפץ מישהו, נקרא לו 'המימד החמישי', כלומר מישהו מקבוצה אחרת כמו ראש קבוצה חליפי שמצטרף אלינו באופן פיקטיבי, נגדיר אותו כ'סגן ממלא מקום למשנה לראש הקבוצה החליפי בדימוס'. לא נורא, אותנו לא יחקרו...

הפעם כולם הרימו גבות, אבל איכשהו בסוף זה עבר. (כמוכן בלי אישור בכתב מהיועץ המשפטי לשיבה ח"ו).

אבל כל זה לא עזר להם, בסוף גידי ניצח בענק (אינני יודע השבונות שמים, אך מי יודע אם לא היה זה בזכות הכבוד הרב שרחש ללומדי התורה בקבוצתו, גם בזמן שהוא עבד במלא הקיטור),

ולא, 'שומרי הסף' אינם יכולים לקרוא לי 'שופר' שלו, כי מה שמדהים בסיפור הזה הוא, שממש לא כך היה מעשה, לא היו מריבות, לא היו התכתשויות, ולא השמצות. כן היתה תחרות, אך היא היתה תחרות בריאה שדווקא הרבתה אחווה,

רק בישיבת שכר שכיר יכולים שני ראשי הקבוצות הגדולות וה'יריבות' כביכול, לעבוד כתף אל כתף אפילו תוך כדי התחרות!

כי אצלנו אין 'אנחנו' ו'הם', אצלנו "אנחנו זה הישיבה"! מריבות ופילוגים - זה לא אנחנו! כבוד הדדי ואהבת אחים - זה אנחנו!

רק בישיבת שכר שכיר גם לאחר סיומה הרשמי של התחרות שלא נגמרה מעולם, ניתן לראות את ראשי הקבוצה יושבים לשוחח בידידות במה וכיצד ניתן לסייע לקבוצה השנייה לארגן את כספי ומסמכי התרומה בצורה המיטבית.

וכל מה שהיה? לא רק כ-לא היה, אלא ממש 'לא היה כלום כי אין כלום', ואם מישהו הרים גבה או שפם? הוא כבר גילח אותם! והשתחל בחזרה לשולחן המו"מ. משפחה, כבר אמרנו?!

החיים שלנו תתי"ם

יודעי כל): "יש לך פגישה
היום"...

ולמה לאסוף כסף לישיבה
אם בכל פעם שאוספים יש
יותר קיצוצים? (קבלתי דיווח
על מינוי חדש בישיבה: "סופר
גרגרי קוסקוס" לכל שולחן).

החיים שלנו תתי"ם...

ואם כבר מת לוננים אפשר
להמשיך,

למה כשמצלמים תמונות
בלילה הם תמיד יוצאות
מרוחות?

למה עדיין לא המציאו
מטאטא שמנקה קורי שינה
(פרצוף כרית בלע"ז) מהפנים?

למה כתם של גבינה על
החליפה לעולם לא יורד
סופית? (מרטיבים – והוא נעלם,
מתייבש – והכל חוזר...)

למה החלון באוטבוס חייב כל
הזמן לרעוד? (ובעיקר למה
כשאני עייף אני תמיד שוכח את
זה...)

למה הרב פרוכטר בא להעיד
בדיוק כשאני לא מרגיש טוב?

למה אוסרים להחזיק
פלאפונים בישיבה? (אח"כ גם
בבית מתוך הרגל אני לוחץ
סולמית בסוף...)

למה דקה במכונת כביסה
לוקחת שעה? (יש לי הרגשה
שזה בכוונה תחילה...)

למה הריצפה בביהמ"ד
ירוקה? (אולי בגלל שירוק דומה
לתכלת שדומה לים וכו'?)

החיים שלנו תתי"ם...

למה את העמודות של
החליפות בחדר כו"ח לא
סידרו לכי מידות? (אח"כ
כשבחור שואל חליפה רק למנחה
הוא נראה כמו דחליל...)

למה הישיבה לא מעסיקה
פיליפינים בשביל זקני הקיבוץ
שלא מתפקדים? (...)

למה בכל פעם שבחור
מתגלח/מתקלח/מצחצח
שיניים שואלים אותו (בטון של

ולמה - לא - יושבים.....

למה, ולמה, ולמה

ולמה אנחנו מסתכלים תמיד
שלילי???

אוהבים לשאול למה? בואו
נשאל חיובי!

אולי חשבנו למה רק אצלנו
אין מיטות קומותיים?

ולמה רק הישיבה שלנו היא
בגודל של שכונה?

ולמה אין שמונה בחורים בכל
חדר? (כן, יש דברים כאלה
ואפילו יותר)

ולמה רק אצלנו אין
"מעמדות"?

ולמה הישיבה הכי עניה
בעולם מתנהלת כמו בית
מלון?

למה????

החיים שלנו תתי"ס!!!

'שכ"שניקים' מול 'דיגלאים'

באזני כולם. בס"ד קצרנו הצלחה מבורכת, כאשר המסך הגדול בחדר אוכל, המכסה את החלון שנשבר לפני שעה קלה, בשעה 23:07:16 קפץ באחת ל- 4,002,584. השמחה עצומה, על כך שמאמץ כולנו נשא פרי, והוכיח את עצמו. למען ישיבתנו!!

יום ד' ד' ניסן תשע"ט

כותרות שופרם של גדו"י מבשרות באותיות ענק על ההצלחה המסחררת וההתלכדות ההמונית למען רשימת יהדות התורה (והשבת - בימים ההם). כאשר שונאי ישראל ובראשם ליברמן שר"י נשאו ראש, קידשו הצבור החרדי שם שמים. אט אט מתקבלות התוצאות, כי - 249,049 הצביעו בקלפי מי להי-אלי, וזכו להרבות כבוד שמים.

יום ה' כ"ה אייר תשע"ט

ביקורת רחבה ואכזבה עמוקה נשמעת בקרב הציבור הכללי ואף בציבור החרדי, כאשר מתברר כי לא הושלמו המגעים, ובעקבות עקשנותם הלא כ"כ מובנת של נציגינו החרדים, ישראל יצאה למערכת בחירות

יום ד' ה' כסלו תשע"ט

כולנו עייפים מההתגייסות אתמול במערכה לשמירה על קדושת ירושלים להעלאת משה ליאון לראשות העיר. לאחר שעות ספורות, כאות 'הערכה' על נצחוננו, פורש פטרוננו מר אביגדור ליברמן מן הממשלה, ובכך גורם לממשלה הצרה בן כה וכה, לסיים את כהונתה בתוך זמן קצר, ולצאת לבחירות לכנסת העשרים ואחת.

יום א' כ"ט בשבט תשע"ט

כל בני הישיבה עובדים ומתגייסים להצלת הישיבה במגבית 'אנו בניך', 36 שעות אשר אין בהם יום או לילה, כולם שוכחים מהכל למען הישיבה. זעקתו של מורינו הגרש"צ "אני עם חובות של מליונים בלי לחתן ילד!" מהדהדת

יום ג' י"ז אלול תשע"ט

"עורו ישנים משנתכם" נשמעים הכרוזים. ממסעות מרן שר התורה "גדול בקרבך" מתפרסמים הצילומים. זכויות ליום הדין - זה מה שעשו 268,775 מצביעי גדולי ישראל שליט"א ביום זה. ועל אף הטענות והאכזבה, גדלה רשימת מקדשי שם שמים - "ועשית ככל אשר ירוך" הוא הקובע.

יום ב' ו' אדר תש"פ

בחיידר בדימוס (מטבח הצלייאים כיום) נפתח הת"ת לפני כשבוע, ועל אף הטענות

שניה מיותרת, בפעם הראשונה בהיסטוריה! הציבור מאוכזב, ובפרק הזמן עד לבחירות לכנסת העשרים ושתים, נשמעות מכל פינה ביקורת וקולות הקוראים להפנות עורף ולהצביע למפלגה הדתית בראשות עו"ד בן גביר וכד'.

יום ג' י"ב אב תשע"ט

אי שם במקום נידח בצפון הארץ, יושבים בני הישיבה בקמפוס ישן ומפורר, ומצפים בכליון עיניים לשניצל הבושש מלהגיע, לחתיכת כנף עוף בלתי מבושל, ולבקבוק שתיה אשר יועילו להוציא מן המטבח. בשעות הצהריים מתבשלים בני הישיבה משהיה ארוכה לפני שני ילדים עם זקן, אשר לא גומרים להוריד לכולם את הרמה עם מריבות שטותיות על אבטיח וקפה. בלילה לא מצליחים לעצום עין בעקבות התחפושת המפחידה של נושא 'נאום החתולים'. ולחשוב עוד שעל תענוגים אלו הוצרכנו לשלם 550\$ ממיטב כספנו. אנו נזכרים בכל החתנים שהתארסו בתקופה האחרונה אשר קבלו סכום מועט שבקושי כיסה את ההסעה. "בשביל זה אספנו במצ"נג" נשמעה הקריאה.

הרבות אשר נשמעו בכל התקופות האחרונות, הבחורים עובדים בשיא המרץ. ובד בבד, לאחר ששוב לא הושגו המגעים להקמת הממשלה, יצאו הבוחרים להצביע לכנסת העשרים ושלוש, כאשר גם בבחירות אלו, למרות האכזבה והמירמור הגואה בקרב רבות מציבור מצביעי רשימת ג', הוכרעה הרשימה עם 274,437 מקדשי שם שמים אשר ברגע האמת, מה שעומד מול העיניים

הוא אך ורק, קריאתם של גדולי ישראל "ועשית ככל אשר יורוך".

יום א' ט"ז איר תשי"פ

ההתרגשות

גדולה, ביום זה זכינו בני הישיה"ק להיות מראשוני הישיבות בכל הארץ אשר חזרו ללמוד בישיבתם, זאת לאחר שנציגינו בכנסת הואילו בטובם לאשר את 'מתווה הקפסולות' הנוקשה. חוזרים עם ציפייה לחיות חיים רגועים ונורמלים כמו עידן טרום הקורונה, אבל האכזבה הגיעה במהירות מהצפוי (ואולי באמת כצפוי...), תת תנאים, מרגישים במעברה ירוקה כמו עולים

חדשים. נציגינו היקרים שוכחים את הציבור החרדי בארץ הקודש ואת צרכיו הרוחניים, המשק כולו נפתח, אך עדיין בתי הכנסיות והמדרשות סגורים, המשטרה רודפת את החרדים, והנציגים היקרים' שותקים.

יום ג' י"א תשרי תשפ"א

בקרונות להובלת בקר ב'טמפרטורה מבוקרת', בתוך כדי מרדף משטרתי אחר כוס

מים, מובלים בני הישיבה הקדושה למתחם סגור בפאתי ירושלים. משוכנים בקומה שיטית ללא מעלית, בתוך כדי שאגות

מנהלי המקום, אשר כאילו אינם (חשבו ש)מרררויחים עלינו מיליונים (-ב. כ.). ארוחות ממוחזרות, סנוקרים עקומים, אוקיו-אוויר ללא אוויר, סוכות צפופות ומזרונים מתפוררים, ואפי' בלי יכולת לקיים את מצוות ד' מינים אשר אף בשואה זכו לקיים. מוקד העזרה לעניינים דחופים כלל אינו פעיל, ואפי' היולנות אשר באו לאחר ימים רבים לא הספיקו לכל המקלחות.

המנינים בבית מדרש ללא קשר לשכ"ש, ואף המקוה רוקן ונסגר בצורה שרירותית. הפניות לכל הנציגים שבארץ שבו כלעומת שבאו "לא חייבים לכם כלום" בחוצפה הגיבו.

יום ג' י" ניסן תשפ"א

"מים יגידו" ויום זה יחתם לנצח כיום בו קידשו שם שמים רבבות בני היהדות התורנית בארה"ק. ברגליים יצביעו בני התורה, ויזכירו כי רשימת יהדותינו רק גדלה. כי אין אנו מצביעים לגפני ולליצמן או לסתם ח"כ 'לזער'... מצביעים אנו לעיני העדה מרנן ורבנן מנהיגינו ומאורינו שליט"א, ולמרות הטענות הרבות על הנציגים, וכנגד כל המירמורים, המעשה הוא אחד - "ועשית ככל אשר יורוך!"

אפי' כשסגרו אותנו בגטאות כלואות, והעמידו בעדינו גדרות וחילים נושאי נשקים, ונציגינו מילאו פיהם מים - ועשית ככל אשר יורוך!

ואפי' כשהקלגסים נופפו באלותיהם בכל חתונה חרדית, והפליאו את מכותיהם רק בציבור החרדי, ונציגינו מילאו פיהם מים - ועשית ככל אשר יורוך!

ואפי' כשהמלונות לא היו מתואמות לבחורי ישיבות, וכשהערימו קשיים על מתווה הקפסולות, ונציגינו מילאו פיהם מים - ועשית ככל אשר יורוך!

ואפי' כשנציגינו בחיכוכי רשב"ם את ראב"ד עסוקים, ומנגד תלמודי תורה ומוסדות חינוך תורניים סגורים, ונציגינו מילאו פיהם מים - ועשית ככל אשר יורוך!

ואפי' כשכנגד חילולי השבת וגזירת הגיוס רק סמוטריץ נלחם, ובחורי ישיבות בוטלו מהסדר מעמד בן ישיבה, ונציגינו מילאו פיהם מים - ועשית ככל אשר יורוך!

ואפי' כשבל"ג בעוצר רוני גמזו התעלל בנו, וליאומן ראש השנה בבלרוס הקפואה לילות ארוכים נתקענו, ונציגינו מילאו פיהם מים - ועשית ככל אשר יורוך!

כי זו התשובה היחידה - ועשית ככל אשר יורוך!!!

יום שבת קודש ח' אדר תשפ"א

גם היום, כשאנו עומדים בפני דילמה, אשר מצד אחד החשק לאסוף נמצא בגרביים, כאשר בפינו עשרות אם לא מאות ואף אלפי טענות לגבי האיסוף,

ואפי' שחדרי השירותים כבימי
קדמותם ירוקים, ומאידך, שערים
חשמליים בעבר ובעתיד נבנים -
ועשית ככל אשר יורוך!

ואפי' שבקפסולות רעבנו ללחם
ממש, ויזושא נשאר רעעעבי עד
בוא השוטרים, ומאידך מצלמות
יש בישיבה יותר מבחורים -
ועשית ככל אשר יורוך!

ואפי' כששלטון הפקידים נושא
ראש, ובכל מצב עובדי הישיבה
הינם הימשגיחים, ובקיץ, בדיוק
בהפעלת המגהץ נופלים
החשמלים - ועשית ככל אשר
יורוך!

ואפי' שהפרענקים עם הילשון
השפיצית' משתלטים על הישיבה,
ובלה בלה... וימאו' היא הצעקה
המשתיקה כל בקשה - ועשית
ככל אשר יורוך!

ואפי' כשהסמארטפונים טיים
מפוניבז'... נהנים מכספינו, ונה
נה נה נה נה' היא התשובה לכל
טענותינו - ועשית ככל אשר יורוך!
תמיד נזכור ולאור זה נצא לאסוף
יחדיו כאיש א' בלב אחד, כי-

וממילא אין אנו מעוניינים כלל
לכתת רגלינו למען הישיבה. אך
מאידך, כנגד מכתבי רבותינו
ראשי הישיבה שליט"א היוצאים
מידי שנה, וזעקתם ותחנוניהם
לצאת לאסוף נכנסים אל ליבינו,
ומול הוראתם "אין לנו פה להשיב
ולא מצח להרים ראש", כי כמו
שגדלנו וחונכנו, היסוד לקיומינו
הוא לציית לרבותינו, ומה לנו
כנגד "ועשית ככל אשר יורוך"!

ואפי' שאנו רועדים מקור בפנימיה
החדשה מחוסר חלונות, ומאידך
בפנימיה הישנה אוטמים את
האוויר - ועשית ככל אשר יורוך!

ואפי' שמקצצים במים חמים, ושוב
אנו רוטטים, ומאידך כלוב לחלב
ולטשולנט בונים - ועשית ככל
אשר יורוך!

ואפי' שאין טישו בשירותים,
ולחמניות בודדות קפואות
מוציאים, ומיץ ענבים אין למאחרים
- ועשית ככל אשר יורוך!

ואפי' שבשר בטשולנט חסר,
ובסעודה שלישית היגפילטעי עוד
בים מנתר, ומאידך, מנעולי
פלדלת בחג"צ לכל דלת
מכניסים - ועשית ככל אשר יורוך!

ועשית ככל אשר יורוך!

בורגע האמת.

700

עזר חתנים
תתשפ"א
"שכר שכיר"

בונים עליך

גם אתה תבנה בית!